

EN HIER IS LIJF

8 april 2014

**en hier is lijf
is een hoorspel waar je doorheen kan lopen
geschreven voor Oerol 2013
maar nog steeds te beluisteren op Terschelling
rondom het Hoornse Bos en de Herdredersplak**

Hoe werkt het?

Om de route te wandelen heb je een iPhone of iPad met koptelefoon nodig. Download gratis de app *Walk With Me*. Koop in deze app de wandeling *En Hier Is Lijf* voor €3,59 (betalen met je iTunes-account). Sluit je koptelefoon aan en ga naar het startpunt van de route.

Let op:

Je iPhone moet minimaal een iPhone4S zijn en minimaal IOS7 draaien. Je iPad moet minimaal IOS7 draaien en moet een simkaart voor GPS ondersteuning *kunnen* hebben, de simkaart zelf is niet nodig. De app is alleen te gebruiken met een iPhone of iPad, niet op andere smartphones en tablets.

Met de App *Walk With Me* kunnen ook andere wandelingen (gratis) gewandeld worden, o.a. in Utrecht, Den Bosch, Tilburg, New York, Berlijn en Istanbul.

Startpunt

Vanaf de Dorpsstraat in Hoorn: betreed het Hoornsebos via de Badweg Hoorn. Fiets of wandel de Badweg Hoorn een stukje af tot je aan je linkerhand een vijver tegenkomt (de oude ijsbaan). Je kunt op het pad aan de linker- of rechterkant van het water starten met En Hier Is Lijf door een klein stukje het pad op te lopen. De geluidsfragmenten beginnen vanzelf te spelen als u de app en wandeling hebt opgestart.

MUZIKALEDWAALVERHALEN.NL

voor wintertuin generale oost de nieuwe oost strijbos & van rijswijk
tekst jibbe willems

1. Langs de (drooggevallen) vijver.

HIJ	ZIJ
Het is niet anders	
	Nee
Nee	
	Het is niet anders
Ze is weg	
	Ik ben weg
Waar ze is	
	Waar ik ben
Niemand weet het	
	Het ging zo stil
Ze ging zonder iets te zeggen	
	Geen woord
Geen zucht	
	Ssssst... zo stil was ik
Ze liet niets achter	
	Ik vervlood als ijle lucht [<i>ze lacht</i>]
Ik bleef achter	
	...ik...
...ik...	
	Wat valt er te zeggen.
Niks	
	Ik zeg niks
Niemand weet iets.	
	Ik ook niet.
Niemand heeft ook maar een idee.	
	Stil maar.
Zo stil.	
	Zo stil dat de eenzaamheid schreeuwt.
Ja.	
	Ja.
Ze is weg.	
	Ik ben weg.
Ik kan haar niet vinden.	
	Zoek me dan.
Moet ik haar zoeken?	
	Zoek me dan.
Ik moet haar zoeken.	
	Hoop doet leven.
Leeft ze nog?	
	Hoop doet leven.
Hoop doet leven.	

HIJ	ZIJ
Hoop doet leven.	
	Hoop doet leven.
Leeft ze nog?	
	Hoop doet leven.
Ik moet haar zoeken.	
	Zoek me dan.
Moet ik haar zoeken?	
	Zoek me dan.
Ik kan haar niet vinden.	
	Ik ben weg.
Ze is weg.	
	Ja.
Ja.	
	Zo stil dat de eenzaamheid schreeuwt.
Zo stil.	
	Stil maar.
Niemand heeft ook maar een idee.	
	Ik ook niet.
Niemand weet iets.	
	Ik zeg niks
Niks	
	Wat valt er te zeggen.
...ik...	
	...ik...
Ik bleef achter	
	Ik vervlood als ijle lucht [<i>ze lacht</i>]
Ze liet niets achter	
	Ssssst... zo stil was ik
Geen zucht	
	Geen woord
Ze ging zonder iets te zeggen	
	Het ging zo stil
Niemand weet het	
	Waar ik ben
Waar ze is	
	Ik ben weg
Ze is weg	
	Het is niet anders
Nee	
	Nee
Het is niet anders	

2. De Hei

Ik klim, ik daal,
ik zink en stijg
gelijk het landschap
ben vaste grond
en vloeibaar tegelijk

ik baan mij over paden
niet breder dan een voet
overwoekerd door hei
en met keutels bestrooid

ik ga liggen, laat me
met stuifzand overdekken,
laat mij waaien
in mijn graf

ik kan alleen
naar morgen lopen
al wil ik niets
dan naar gisteren gaan

ik sta stil
leid bliksems af
of ik ben vlaggemast
altijd halfstok
of beter: gestreken

ik wou dat ik
kon dansen op de lucht
op pirouetten wervelen
tot de zon
en niet meer terug

ik ging door parken en moerassen
woestijnen, plassen water,
over lang verlaten straten en
langs de velden in het land

boven mij alleen maar leegte
de goden zijn gevluht
er jagen enkel wolken
die op wolken jagen

ik zoek de hoogte
en de horizon
hoop dat inzicht
met het uitzicht komt

geen duintop blijft gelijk
het zand verstuift,
de grond onder je voeten
verschuift en wandelt weg

hier wordt geen stap
opnieuw gezet
hier vind je niets
terug als het was

midden in niks
sta ik, staat ik

mijn hart heeft me
knock out geslagen
de lucht die vlucht
mijn longen uit

enkel de zwaartekracht
blijft bij me, trekt me
de grond, het graf in

de wind is altijd hier
blaast me de gedachten buiten
laat me leeg en zonder noorden
voort over vlaktes wankelen

de kiekendief bespot me
bespuugt me, schijt zijn
ingewanden op me leeg,
schreeuwt mij mijn
vergeefsheid toe

er was eens een ik
er was eens een jij
er was eens een wij
dat wilde zijn

een konijn schiet
voor mijn voeten weg
verdwijnt, als jij

enkel de bomen zijn getuige
en het zacht ruisende kreupelhout
ze fluisteren raadsels in talen
die ik niet versta

Het is hier zo stil
de eenzaamheid
schreeuwt het uit

voor de val moet je omhoog
en op de hoogte
volgt de val

de val volgt op de hoogte
dat zijn de wetten der natuur
daar valt niet van te winnen
de zwaartekracht kent geen genade
laat zelfs de lichtste dingen
vallen op den duur

ik zeer dat ik blijf dwalen
tot ik haar gevonden heb
of zelf verdwenen ben
in ijle lucht ben opgegaan

dit landschap is weerbarstig
een gewas ontkiemt niet
of met heldenmoeite
dit land is niet gemaakt
om vrucht te dragen

met elke adem die ik haal
zuig ik de atomen
van de oerknal binnen
adem ik alles en iedereen in
dus ook jou

of ik verdamp
ga de weg van al het water
in de warmte

ik zoek de vonk
die vlammen kan ontsteken
het vuur
dat mij verteert of redt

dit land is lichaam
mijn pad de zenuwbaan
en ik de prikkel,
de fantoompijn

altijd komt de morgen
altijd zal het zwart
wijken voor de dag
anders hoeft het niet

zwijg stom
en laat
de wereld woeden

wanneer de storm komt
spaart hij niemand
en slechts de bliksem
biedt verlichting

ik heb geen hart
maar een holte
dat zich elke nacht
weer vult met angst

dat alles stil staat
de aarde in haar baan
de zon tussen haar opkomst
en de ondergang

3. Het Verhaal op de Duintop.

1. Aan de voet van de duin.

ZIJ Voor de val moet je omhoog.

HIJ Ze had het gezegd.
Tussen neus en lippen door.
"Voor de val moet je omhoog."
Ik was het eigenlijk alweer vergeten.
Het was logisch, de wet van de zwaartekracht,
maar mijn herinneringen kregen een andere glans
toen zij verdwenen was.
Woorden die eerst niets leken te zeggen
droegen later verborgen betekenissen,
werden profetieën achteraf.
Achteraf. De antwoorden die ik zoek,
liggen in het verleden.
"Voor de val moet je omhoog."
Ik ga omhoog.

2. De weg omhoog.

HIJ Ik loop omhoog.
Zwaar in het zand.
Alsof de duin me tegen houdt.
Me omlaag wil trekken.
Wil voorkomen dat ik zijn top bereik.
Van welk uitzicht wil hij mij weerhouden?
Welk inzicht?
Of weet de duin dat wat er ook aan de andere kant ligt,
het nooit zal zijn waarnaar ik zoek.

3. Wat herinnert dit landschap zich?

HIJ Dit landschap lijkt eeuwig onveranderlijk,
maar het leeft. Ademt. Het schuift,
ongeduldig, onder onze voeten. Laat zich,
laagje voor laagje, meenemen met de wind,
verspreid zich over overal.
Geen stap wordt op zelfde grond gezet,
de bodem is verraderlijk, veranderlijk,

ZIJ je kan er nooit naar terugkeren,
want het is weg.

HIJ Zodra wij erover spreken
bestaat het al niet meer.
Wat herinnert dit landschap zich?
Niks. Het is al verdwenen.

4. De top.

HIJ Hier komt de horizon van alle kanten op je af.
Zij werd daar claustrofobisch van.

ZIJ En die lucht. Die overweldigende lucht,
die met al zijn oneindige kracht op me neer drukt.
Ik ben niks hier. Niemand.
Ik hou niet van de hoogte.
Na de hoogte komt de val.

HIJ Ik hou ervan. Het uitzicht.
Met het uitzicht komt het inzicht.
Hoop ik.
Ik kan de zee zien, hier,
niet vol en overweldigend maar stil
verborgen in de verte achter duintoppen.
En achter mij, tussen de kruinen; de torenspits,
het zichtbare gedeelte van de kerk,
het godshuis waarin wij, atheïsten op zoek naar god,
elkaar ons jawoord gaven.

Het was het kleinste huwelijk waar ik ooit was,
enkel wij twee waren uitgenodigd, zij en ik,
wij waren bruid en bruidegom en ook getuigen,
wij waren de geloften en de eed,
wij waren ook de priester en de zegening,
wij waren de ontroering van het jawoord,
de vinger en de ring en ook de kus
dat waren wij. Wij waren onze ceremonie, ik en zij.

ZIJ En blootsvoets en verbonden in de eeuwigheid
liepen wij, man en vrouw nu, kinderlijk volwassen,
door de duinen naar de zee. Hier waren wij
de huwelijksnacht, hier vreeën wij de tijd voorbij,
hier was het strand ons bed en lagen wij
door niks dan zee bedekt. Hier waren wij de hoogte.

HIJ En na de hoogte komt de val.

ZIJ En de val volgt op de hoogte.
Dat zijn de wetten der natuur,
daar valt niet van te winnen,
de zwaartekracht kent geen genade
laat zelfs de lichtste dingen vallen op den duur.

HIJ Zelfs de liefde?

ZIJ Juist de liefde.

HIJ Ze lachte en we vielen...

ZIJ ...de zwaartekracht kent geen genade...

HIJ ...en we vielen in slaap.

[...]

HIJ Toen ik wakker werd, was ze verdwenen.
Niet zomaar weg gegaan: verdwenen.
Ik zag geen spoor van haar.

Naast me lag geen afdruk van haar lichaam in het zand,
nergens lag een kledingstuk van haar,
ik zag zelfs haar voetstappen niet naast de mijne
die van de duinen liepen naar waar ik lag.
Er liep één enkel paar, alsof ik de nacht ervoor
in mijn eentje naar de zee gelopen was,
alsof zij niet verdwenen was, maar er nooit geweest.

Zelfs haar geur vond ik niet meer op mijn lijf,
mijn geslacht herinnerde haar warmte niet,
de krassen die zij – naar ik dacht – in mijn rug gezet had
waren wonderbaarlijk wijze genezen en vergaan
elk fysiek bewijs van haar bestaan was uitgewist.

Ik liep naar het hotel waar onze koffers stonden,
maar alleen mijn reisgerei lag op het onbeslapen bed,
haar zwarte rolkoffer was weg, haar tandenborstel,

wattenstaafjes, oorbellen, ze lagen er niet meer.

Ik vroeg aan de receptie of ze haar hadden gezien,
maar het meisje beweerde dat enkel ik was ingecheckt.
Ze liet me als bewijs de gastenboeken zien,
waar naast mijn handtekening de hare was verdwenen.

ZIJ *Goed, ik neem mijn valse paspoort mee
leg voorwendselen en vluchtplan klaar
op het puntje van mijn tong en ga*

*ik draag mijn staart tussen mijn benen
vouw wat schone overhemden op en stop
ze naast de tijdbom in mijn handbagage*

*dit is geen vlucht die omgeroepen wordt
ik laat alleen de lakens ruisen bij vertrek
en sluip door schaduwen gedekt naar buiten*

*ik loop kilometers achteruit om mijn volgers
af te schudden, waad door beken om mijn
geurspoor kwijt te raken, ik breng in verwarring*

*de bestemming zal pas blijken wanneer zij
is bereikt en ook de aankomsttijd blijft
strikt geheim, ik heb instructies bij me*

*in een dichtgelikte envelop die ik tussen
mijn sokken heb gestopt, vernietig deze
boodschap na het lezen, volg me niet.*

HIJ Ik sta hier, tussen kerk en zee,
tussen torenspits en watervlakte
en zweer dat ik blijf dwalen
tot ik haar gevonden heb
of zelf verdwenen ben
opgegaan in ijle lucht
een windvlaag ben geworden
alleen nog in beweging kan bestaan
en nooit de stilte of de stilstand op zal zoeken
ik zweer dat ik niet zal gaan liggen voor ik sterf
en met dit zand bedekt mag worden.

4. Het Linkerbos – Sinister, Duister.

A of ze is

HIJ Of ze is een amazone, sneed haar rechterborst af om plaats te maken voor haar boog, draaft nu eenzaam, trots en manloos over barre steppen waar geen gewas ooit zal ontkiemen, langs bomen zo verdord dat ze geen vruchten zullen dragen.

ZIJ Of ik ben atomen, zonen van de zon, het fundament van alles hier op aarde en ik kom met elke ademteug bij jou naar binnen. Splits mij en ik verga, neem in mijn ondergang de wereld mee, ik knal uiteen.

HIJ Of ze is gaan vechten bij het vreemdelingenlegioen, nam dienst in vreemde streken, tussen mannen die van wanhoop zijn gemaakt, marcheerde naar de rand van de woestijn en verdampste, ging de weg van al het water in de warmte.

ZIJ Of ik schichtte als een bliksem, flitste even en bracht fel verblindend licht in jouw armzalig aards bestaan. Zonder mij strompelde je nog in het donker rond, tastend naar de kaars, al ontbrak het je aan vonk of vuur hem aan te steken.

- HIJ Of ze zocht asiel bij een onbekende stam, vluchtte naar de diepste duisternis van een Afrikaanse jungle, danst nu op de ritmes die ontstaan zijn vóór de tijd, toen de mens nog samen leefde met de dieren en de goden, toen de slang nog bondgenoot van Eva was.
- ZIJ Of ik ben een mathematisch fenomeen, een statistisch onbekende in de chaostheorie, een concept van eeuwen oud, een kwantummechaniek, onttrokken aan de wetten van Pythagoras en Newton, ongrijpbaar, onoplosbaar, onaards, maar net zo werkelijk als zwaartekracht.
- HIJ Of ze is ondergedoken op een pool, houdt zich schuil tussen ijsberen en pinguïns, zwemt tussen orka's en narwallen in het door ijs gewelfde water, de poolzeekathedralen waarin alles blauw en koud is, zij houdt zich schuil, als een schots die aast op een Titanic.
- ZIJ Of ik ben het rode nabeeld van een veel te felle zon, van een vlam die is gedoofd, ik ben het licht dat in je blinde vlek valt, de ster die uit je blik verdwijnt wanneer je er direct naar kijkt, de lucht die in de hitte trilt, ik ben de adem in je nek die je hebt verbeeld.

- HIJ Of ze is in fauna opgegaan, sloot zich aan bij dierenrijk,
heeft zich een verendek gegroeid en is de wolken ingevlogen,
kroop met regenworm en spitsmuismol de aarde in, jaagt met
luipaard op de vlaktes, zwemt met nijlpaard in moeras, is de hagedis
die schichtig voor mijn voeten weg schiet.
- ZIJ Of ik ben de jeuk die niet te krabben valt, de kriebel
in je maag die je met honger niet kan stillen, het steken
in je slapen dat niet met aspirine weg te slikken is,
het prikken van bevroren handen in je nutteloze wanten,
de hik die soms aan je middenrif ontglipt.
- HIJ Of ze is de wolken ingedronken, nét als regen, maar omhoog, alsof
de lucht het water terug naar boven zoog. Ze werd storm waar
niemand voor kon schuilen, liet treinen stranden, verstopte
autobanen, liet vader verdwalen in conferentiezalen vol stretchers,
rukte zo gezinnen uit elkaar en raasde als een wolkbreuk weg.
- ZIJ Of ik ben altijd morgen, altijd één seconde voor de wijzers uit,
voor wie zich aan de tijd houdt nimmer in te halen. Of gisteren, voor
altijd al voorbij, ik duw je altijd in je rug maar terug krijg je me
nooit. Geen klok die stil te zetten valt, geen kalender te verbranden,
geen nieuwjaar dat niet met vuurwerk en champagne valt te keren.

B we zullen niet vernietigd worden

HIJ we zullen niet vernietigd worden
door een onbekende, het mes
dat rechtop in ons hart zal steken
houdt een vriend achter de rug

ZIJ onze ondergang die komt niet
onverwacht, de vulkaan waarop
we dansen staat op barsten,
we warmen ons al aan zijn gloed

HIJ kus me op mijn ogen, lief,
leg je hand op mijn geslacht,
fluister dat het goed komt, lieg
me tot het eind der tijden

ZIJ onze ondergang die komt niet
onverwacht, de vulkaan waarop
we dansen staat op barsten,
we warmen ons al aan zijn gloed

HIJ we zullen niet vernietigd worden
door een onbekende, het mes
dat rechtop in ons hart zal steken
houdt een vriend achter de rug

C *wij halsteren ons verlangen*

- ZIJ Wij halsteren ons verlangen,
geven het de sporen en draven,
altijd in galop, de nacht in.
- HIJ Wij weten niet hoe wij het vier-
voetige beest moeten temmen,
alleen dat het bit tussen zijn tanden knarst.
- ZIJ De teugels snijden bloed in onze handen.
Maar altijd komt de morgen, altijd zal
het zwart wijken voor de dag.
- HIJ Altijd zullen de feiten voor de dromen wijken.
- ZIJ Anders hoeft het niet.
- HIJ Anders hoeft het niet.
- HIJ Altijd zullen de feiten voor de dromen wijken.
- ZIJ De teugels snijden bloed in onze handen.
Maar altijd komt de morgen, altijd zal
het zwart wijken voor de dag.
- HIJ Wij weten niet hoe wij het vier-
voetige beest moeten temmen,
alleen dat het bit tussen zijn tanden knarst.
- ZIJ Wij halsteren ons verlangen,
geven het de sporen en draven,
altijd in galop, de nacht in.

D *je bent laf*

- ZIJ Je bent laf. Jaagt een verleden na
omdat je niet durft te leven in vandaag.
- ZIJ Je bent laf. Wil niet onder ogen zien
wat iedereen al weet: je bent alleen.
- ZIJ Je bent laf. Je verstopt je
door je ogen dicht te doen.
- ZIJ En als het donker wordt
als het donker wordt en koud
dan kringelt je angst op als ijle rook.
- ZIJ Als jij je alleen weet
speelt je geest je parten
lijken alle leugens waar te zijn.
- ZIJ Het pantser dat je in je glimlach draagt
verkreukelt, valt van je gezicht.
- ZIJ Je hart rammelt in je borstkas,
breekt door je ribbenkast, vlucht
kruipt in een donker hoekje weg.
- ZIJ Jij hebt geen hart maar een holte
die zich elke nacht met angst vult,
het gutst over je lippen als je praat.
- ZIJ Jij hebt geen hart maar een handgranaat
de pin is er al uitgetrokken
nog drie kloppen en je ontploft.
- ZIJ Jij hebt geen hart maar een hamster
die elke dag hetzelfde rondje draait,
tot hij zonder terreinwinst sterft.
- ZIJ Jij hebt geen hart maar een graf
begraaf me voor je zelf
in het zware zand verstikt.

E *Wat als ik haar hier tegen kom*

HIJ Als ik jou hier tegen kom?

ZIJ Wat dan?

HIJ Als je achter me staat. Of achter een boom.

ZIJ Wat dan?

HIJ Ik hoef me maar om te draaien.

ZIJ Als ik hier sta?

HIJ Ik wil je vast pakken. Vast pakken. Nooit meer laten gaan.

ZIJ Ben je kwaad?

HIJ Ik ben het vergeten.

ZIJ Ik sta achter je.

HIJ Dat is niet waar.

ZIJ Ik sta altijd achter je.

HIJ Ik draai me om. Je staat er niet.

ZIJ Ik sta altijd achter je.

HIJ En als ik me omdraai.

ZIJ Ik sta altijd achter je.

HIJ Dat is niet waar.

ZIJ Ik sta achter je.

HIJ Ik ben het vergeten.

ZIJ Ben je kwaad?

HIJ Ik zou het vergeten.

ZIJ Zou je kwaad zijn?

HIJ Ik zou je vast pakken. Vast pakken. Nooit meer laten gaan.

ZIJ Wat als ik hier sta?

HIJ Als ik me omdraai en je staat er?

ZIJ Wat dan?

HIJ Als je achter me staat. Of achter een boom.

ZIJ Wat dan?

HIJ Als ik haar hier tegen kom?

ZIJ Wat zou je doen?

HIJ Wat zou ik doen?

Tweemaal Vier Verledens - LINKERBOS

G1 verleden een

HIJ ze straalde onuitgenodigd binnen
zonder woord vooraf, blikte
zelfverzekerd rond, had borrelbloed
en kleefhuid, liet al die naar haar
staarden verzuipen in hun eigen zweet

behalve mij

ze beloofde, of ik wou of niet,
dat ze nooit voorbij zou gaan

ZIJ je draagt mijn brandmerk als herinnering
aan hoe ik in één oogwenk vlamde
en in trillingen van lucht verging

ik liet niets achter dan een hoopje as,
een grijze veeg die voor je voeten
door een bui werd opgedronken

G2 verleden twee

ZIJ ik stormde binnen om te schuilen
voor de regen die zelfs nog onder dak
op mijn gezicht bleef liggen, nam
wortels mee die vergeefs naar houvast
grepen en wanneer ik in de file stond,
dan stond die daar voor mij

ik liet treinen stranden en snelwegen
verstoppen, liet vaders verdwalen in
conferentiezalen vol stretchers, rukte
zo gezinnen uit elkaar, maar

jij mocht in mij verdrinken en zo
vreeën wij de dagen korter,
tot en met de langste nacht.

HIJ maar ook mij ontheemde ze,
ze sloeg de voordeur uit haar hengsels,
blies het dak weg bij vertrek
en raasde als de wolkbreuk
waarmee ze was gekomen weg

ik zag hoe regendruppels vielen,
niet naar beneden, maar omhoog
alsof de lucht het water terug
naar boven zoog, voor nieuwe wolken

G3 verleden drie

HIJ ze kraakte binnen, sprak geen woord
communiceerde alleen met rooksignalen
en zelfs zo zei ze niet veel, vroeg ze om niets,
ze wilde alleen maar warm en welkom zijn

we deden maanden niets dan slapen,
het stond haar goed, de slaap,
ze leek ervoor gemaakt

tot we wakker werden
hongerig en geil

ZIJ maar ik grauwde onder je handen
smolt toen je mij aanraakte
en verdween in kringen

G4 verleden vier

ZIJ ik sloop op kousenvoeten binnen
leek maar één weekend te blijven
voor ik door de achterdeur verdween

ik verraadde me door het kopje
van een krokus die kwam kijken
of een enkel eendenkuiken

zelfs liggen deed ik loom
een oogopslag kon uren duren
en vaker bleef mijn kijken dicht

HIJ ik wist dat ik haar niet kon krijgen
dat wanneer ik naar haar greep
ik in niks meer dan verlangen klauwde

zij was geen vrouw, maar ijle lucht
een belofte die zich niet herhaalt,
die ik nooit zeker wist, alleen geloofde

H ik weet niet / misschien

HIJ Ik weet niet of ze is verdwenen of me heeft verlaten.

ZIJ Misschien weet ik zelf niet waar ik ben.

HIJ Ik weet niet of er nog adem in haar lijf zit.

ZIJ Misschien weet ik niet of ik gevonden worden kan.

HIJ Ik weet niet of zij toekomst heeft.

ZIJ Misschien ben je van liefde blind.

HIJ Ik weet niet of hier zin in zit.

ZIJ Misschien ben ik dood.

HIJ Ik weet niet of zij met een ander is.

ZIJ Ik weet niet wat ik vind.

HIJ Ik weet niet of zij nog voetstap heeft.

ZIJ Misschien ben ik geschiedenis.

HIJ Ik weet niet of ik leeg of levend ben.

ZIJ Misschien weet ik niet of ik gevonden worden wil.

HIJ Ik weet niet of ik blind van woede of paniek ben.

ZIJ Misschien ben ik naar aarde teruggekeerd.

HIJ Misschien is juist de hoop mijn ondergang.

ZIJ Misschien schuilt er geen betekenis.

HIJ Ik weet niet waardoor ik voortgedreven wordt.

ZIJ Ik ken tussen lot en noodlot geen verschil.

HIJ Ik weet niet wat er in de schaduw ligt.

ZIJ Ik weet niet wat er in de schaduw ligt.

I de cirkels van het fatalisme

HIJ	ZIJ
ik blijf niet dan alleen met heldenmoeite staan	je valt met elke stap doe geen moeite, leg je neer
ik luister hoe de dodentrom in mijn borstkas roffelt	de tijd verslijt tot laatste tik de klok die in je borstkas klopt
ik zwijg stom terwijl de wereld woedt	slik je laatste woorden in er is niemand die ze hoort
ik weet dat het leven mij ooit zal verlaten	ik weet dat er niemand na de dood op je wacht
ik weet dat alleen de dood mij trouw zal zijn	ik weet dat er niemand om je zal rouwen
niemand wacht op mij niks dan leegte wacht op mij	niets dan leegte is de toekomst niets dan leegte is de dood

J *bij een lang pad*

HIJ Vallen is vliegen
tot je neerkomt
en lachen is huilen
in vermomming.

ZIJ Maar het is goed zo.

HIJ Je staat op, klopt
het zand van je knieën,
veegt het zout
uit je ooghoeken.

ZIJ Je schopt de steen
die je deed struikelen weg.

HIJ Of je schuift haar
met je voet opzij,
loopt door.

ZIJ Je weet, dit is niet
de laatste keer, er
komt een nieuwe steen.

HIJ Je weet, het vliegen
is de val waard.

ZIJ Al vergat de evolutie
je met vleugels uit te rusten:
je weet, zolang je
in de lucht blijft
kom je niet neer.

HIJ Doet het geen pijn.

ZIJ Je weet, het is goed zo.

HIJ Je doet je ogen dicht
en springt, struikelt, valt.

ZIJ En het is goed zo.

5. Het Rechterbos – Romantisch. Liefde. Licht.

K ik schuil voor mij de dag voorbij

HIJ ik schuil voor mij
de dag voorbij

HIJ jij met je ruigwollen lijf
vol holtes

HIJ jij hebt onvermoede plekjes
waar ik mij in kan verstoppen

HIJ jij schermt mij van
woede en van wereld af

ZIJ zo wachten wij zonsopkomst
en ondergangen af

L en hier is lijf

ZIJ –

en hier is lijf
met glinsterzilt
en tong van roest

en hier is lijf
met vingertop
en zenuwbaan

en hier is lijf
met ruggenril
en hennenvel

en hier is lijf
met donshaar dat
recht overeind

en hier is lijf
met droge keel
van open mond

en hier is lijf
als ijzers rood
en ijzig blauw

en hier is lijf
met huid die
onder spanning staat

en hier is lijf
elektra die
door tepels gaat

en hier is lijf
met hard geslacht
en welkomstwoord

en hier is lijf
in tochtig stuip
en geile kramp

en hier is lijf
geleegd gevuld
in zwarte slaap

N ik zoek verlossing

Ik zoek verlossing.

Ik zoek verlossing in het kippenveld
dat ik op je armen blaas, verlossing
in je tepels die uit je borsten barsten.

Ik zoek verlossing in het dons
dat op je benen overeind komt,
wanneer mijn nagels trager kruipen.

Ik zoek verlossing in je schaamlippen.
toefjes slagroom onder je venusheuvel,
ik leg mijn hand op je geslacht

Ik zoek verlossing, geen verdwijnen
in een ijlte of een ander, maar iemand
die zegt dat het goed komt, iemand
die zegt dat het allemaal goed komt.

Zeg me dat het allemaal goed komt.

Ik zoek verlossing, geen verdwijnen
in een ijlte of een ander, maar iemand
die zegt dat het goed komt, iemand
die zegt dat het allemaal goed komt.

Ik zoek verlossing in je schaamlippen.
toefjes slagroom onder je venusheuvel,
ik leg mijn hand op je geslacht

Ik zoek verlossing in het dons
dat op je benen overeind komt,
wanneer mijn nagels trager kruipen.

Ik zoek verlossing in het kippenveld
dat ik op je armen blaas, verlossing
in je tepels die uit je borsten barsten.

Ik zoek verlossing.

Tweemaal Vier Verledens RECHTERBOS

O1 verleden een

ZIJ ik straalde onuitgenodigd binnen
zonder woord vooraf, blikte
zelfverzekerd rond, had borrelbloed
en kleefhuid, ik liet al die naar mij
staarden verzuipen in hun eigen zweet

behalve jij

ik beloofde, of je wou of niet,
dat ik nooit voorbij zou gaan

O2 verleden twee

HIJ ze stormde binnen om te schuilen
voor de regen die zelfs nog onder dak
op haar gezicht bleef liggen, nam
wortels mee die vergeefs naar houvast
grepen en wanneer zij in de file stond,
dan stond die daar voor haar

zij liet treinen stranden en snelwegen
verstoppert, liet vaders verdwalen in
conferentiezalen vol stretchers, rukte
zo gezinnen uit elkaar, maar

ik mocht in haar verdrinken en zo
vreeën wij de dagen korter,
tot en met de langste nacht.

03 verleden drie

ZIJ ik kraakte binnen, sprak geen woord
communiceerde alleen met rooksignalen
en zelfs zo zei ik niet veel, vroeg ik om niets,
wilde ik alleen maar warm en welkom zijn

we deden maanden niets dan slapen,
het stond mij goed, de slaap,
ik leek ervoor gemaakt

tot we wakker werden
hongerig en geil

04 verleden vier

HIJ ze sluipt op kousenvoeten binnen
lijkt maar één weekend te blijven
voor ze door de achterdeur verdwijnt

ze verraad zich door het kopje
van een krokus die komt kijken
of een enkel eendenkuiken

zelfs liggen doet zij loom
een oogopslag duurt uren
en vaker blijft haar kijken dicht

P *ik blijf in bed*

- 1 HIJ het hele land kreunt onder krakende kou
 ZIJ de mist beneemt ons het zicht en de adem
 HIJ het groen aan de bomen kruipt terug in de knoppen
 ZIJ ik blijf in bed lief, samen met jou

- 2 HIJ de nevel een zwarte een zwarte band rouw
 ZIJ de regen een zweep, de hagel een gesel
 HIJ enkel de bliksem zorgt voor verlichting
 ZIJ ik blijf in bed lief, samen met jou

- 3 HIJ de lucht is een dreigende sluier van grauw
 ZIJ de storm komt eraan, de donder spaart niemand
 HIJ donkere wolken pakken zich samen
 ZIJ ik blijf in bed lief, samen met jou

- 4 HIJ samen met jou, tot het eind van de ijstijd
 ZIJ samen met jou kom ik niet in verzet
 HIJ samen met jou mag de ondergang komen
 ZIJ samen met jou, lief, blijf ik in bed
- 5 HIJ samen met jou, lief, blijf ik in bed
 ZIJ samen met jou mag de ondergang komen
 HIJ samen met jou kom ik niet in verzet
 ZIJ samen met jou, tot het eind van de ijstijd

- 6 HIJ ik blijf in bed lief, samen met jou
 ZIJ donkere wolken pakken zich samen
 HIJ de storm komt eraan, de donder spaart niemand
 ZIJ de lucht is een dreigende sluier van grauw

- 7 HIJ ik blijf in bed lief, samen met jou
 ZIJ enkel de bliksem zorgt voor verlichting
 HIJ de regen een zweep, de hagel een gesel
 ZIJ de nevel een zwarte een zwarte band rouw

- 8 HIJ Ik blijf in bed lief, samen met jou
 ZIJ het groen aan de bomen kruipt terug in de knoppen
 HIJ de mist beneemt ons het zicht en de adem
 ZIJ het hele land kreunt onder krakende kou

Q de nacht kortom / de dorst naar haar

- HIJ Het was de nacht waarin me
alle vrouwen van een afstand
even zacht en vrolijk leken
en mij allen even toegenegen.
- HIJ Het was de nacht waarin ik nooit
de bodem raken zou, van het
glas of die onder mijn voeten,
de nacht die vol was en toch licht.
- HIJ Het was de nacht zonder sluitingstijd,
zonder zonsopkomst of
wankelgang, een nacht waarin
zelfs liefde kon gebeuren.

Q2 de dorst naar haar

- HIJ Ik dronk wat naast de glazen liep
en wat op lippen liggen bleef
- HIJ ik dronk uit de spoelbak, ik
drank andermanse monden leeg
- HIJ Onderweg naar huis dronk ik
uit plassen en de regen in haar val.
- HIJ De dorst naar haar
kreeg ik niet weggedronken.

R *Er was eens*

Er was eens een sprookje

Er was eens een kans

Er was eens een jongen

Er was eens een meisje

Er was eens een huwelijk

Er was eens een dag

Er was eens een hart

Er was eens een toekomst

Er was eens een horizon

Er was eens een zon

Er was eens geen wolkje

Er was eens straalblauw

Er was eens een ik

Er was eens een jij

Er was eens een wij

Er was eens een ik hou van jou

Er was eens een liefde

Er was eens een leven

Er was eens een eeuwigheid

Er was eens een eindeloos

Er was eens een poging tot geluk

T _____

Vier met mij het leven,
laat ons lachen om de dood,
zolang er lucht is, is er adem,
zolang er troost is, is er hoop!

En leid mij juist in de bekoring
verleid mij met of zonder god
vier bot die allerlaagste lusten
word met mij zat, word met mij zot!

Laat onze voeten wervelen
tot we dansen op de lucht
op pirouetten draaien we
tot de maan en terug!

En we zingen onze stemmen
schor in onze strot
en we knallen de champagne
open met een schot!

Laat ons stromen als het water,
laat ons waaien als de wind,
laat ons laaien als de vlammen,
laat ons kraaien als het kind!

Scheur je los uit al je kleren
laat al je ledematen vrij
en reik met mij naar de hemel
breng de sterren dichterbij!

Word met mij een ander, nieuw,
zoek mijn gloeiend lichaam op
laat de grond onder ons golven
laat ons bārsten van genot!

Laat ons drinken tot de ochtend
haar bleke stralen op ons schijnt
en drink dan door tot ook die dag
in een nieuwe nacht verdwijnt!

En dan, wanneer ik mij
kwetsbaar, naakt
naast je nestel in de slaap,
dan, wanneer mijn hart
met trage slagen slaat,
en wij nog na-
glimmen van de daad,
dan, dan weet ik dat
mijn hoop triomfeert
over de dood, omdat
ik troost gevonden heb,
gevonden in jouw schoot.

Teksten als Gedicht

we zullen niet vernietigd worden

We zullen niet vernietigd worden
door een onbekende, het mes
dat rechtop in ons hart zal steken
houdt een vriend achter de rug

en ook komt onze ondergang niet
onverwacht, de vulkaan waarop
we dansen staat op barsten,
we warmen ons al aan zijn gloed

dus kus me op mijn ogen, lief,
leg je hand op mijn geslacht,
fluister dat het goed komt, lieg
me tot het eind der tijden.

anders hoeft het niet

Wij halsteren ons verlangen,
geven het de sporen en draven,
altijd in galop, de nacht in. Wij

weten niet hoe wij het vier-
voetige beest moeten temmen,
alleen dat het bit tussen zijn tanden

knarst en de teugels bloed snijden
in onze handen. Maar altijd komt
de morgen, altijd zal het zwart

wijken voor de dag, altijd
zullen de feiten voor de dromen
wijken, anders hoeft het niet.

borrelbloed en kleefhuid

ze straalde onuitgenodigd binnen
zonder woord vooraf, blikte
zelfverzekerd rond, had borrelbloed
en kleefhuid, liet al die naar haar
staarden verzuipen in hun eigen zweet

ze beloofde, of ik wou of niet,
dat ze nooit voorbij zou gaan

ik draag haar brandmerk als herinnering
aan hoe zij in één oogwenk vlamde
en in trillingen van lucht verging

ze liet niets achter dan een hoopje as,
een grijze veeg die voor mijn voeten
door een bui werd opgedronken

nieuwe wolken

ze stormde binnen om te schuilen
voor de regen die zelfs nog onder dak
op haar gezicht bleef liggen, nam
wortels mee die vergeefs naar houvast
grepen en wanneer zij in de file stond,
dan stond die daar voor haar

zij liet treinen stranden en snelwegen
verstoppert, liet vaders verdwalen in
conferentiezalen vol stretchers, rukte
zo gezinnen uit elkaar, maar

ik mocht in haar verdrinken en zo
vreeën wij de dagen korter,
tot en met de langste nacht.

maar ook mij ontheemde ze,
ze sloeg de voordeur uit haar hengsels,
blies het dak weg bij vertrek
en raasde als de wolkbreuk
waarmee ze was gekomen weg

ik zag hoe regendruppels vielen,
niet naar beneden, maar omhoog
alsof de lucht het water terug
naar boven zoog, voor nieuwe wolken

het stond haar goed, de slaap

ze kraakte binnen, sprak geen woord
communiceerde alleen met rooksignalen
en zelfs zo zei ze niet veel, vroeg ze om niets,
ze wilde alleen maar warm en welkom zijn

we deden maanden niets dan slapen,
het stond haar goed, de slaap,
ze leek ervoor gemaakt

tot we wakker werden
hongerig en geil

maar ze grauwde onder mijn handen
smolt toen ik haar aanraakte
en verdween in kringen

niets meer dan verlangen

ze sluipt op kousenvoeten binnen
lijkt maar één weekend te blijven
voor ze door de achterdeur verdwijnt

ze verraad zich door het kopje
van een krokus die komt kijken
of een enkel eendenkuiken

zelfs liggen doet zij loom
een oogopslag duurt uren
en vaker blijft haar kijken dicht

ik weet dat ik haar niet kan krijgen
dat wanneer ik naar haar grijp
ik in niets meer dan verlangen klauw

zij is geen vrouw, maar ijle lucht,
een belofte die zich ieder jaar herhaalt
die ik nooit zeker weet, alleen geloof

niets anders wacht mij op

ik blijf niet dan alleen
met heldenmoete staan

luister hoe de dodentrom
roffelt in mijn borstkas

en zwijg stom terwijl
de wereld woedt, ik

weet dat het leven mij
ooit verlaat en alleen

de dood mij trouw zal zijn,
niets anders wacht op mij

niets anders wacht mij op

ik schuil voor mij de dag voorbij

ik schuil voor mij
de dag voorbij

want jij
met je ruigwollen lijf
vol holtes

hebt onvermoede plekjes
waarin ik mij kan verstoppen

en zo
van woede en van wereld afgeschermd

wachten wij zonsopkomst
en ondergangen af

en hier is lijf

en hier is lijf
met glinsterzilt
en tong van roest

en hier is lijf
met vingertop
en zenuwbaan

en hier is lijf
met ruggenril
en hennenvel

en hier is lijf
met donshaar dat
recht overeind

en hier is lijf
met droge keel
van open mond

en hier is lijf
als ijzers rood
en ijzig blauw

en hier is lijf
met huid die
onder spanning staat

en hier is lijf
elektra die
door tepels gaat

en hier is lijf
met hard geslacht
en welkomstwoord

en hier is lijf
in tochtig stuip
en geile kramp

en hier is lijf
geleegd gevuld
in zwarte slaap

ik zoek verlossing

Ik zoek verlossing in het kippenveld
dat ik op je armen blaas, verlossing
in je tepels die uit je borsten

barsten, omhoog springen van
genot en knikkers tussen
mijn vingers vormen, verlossing

in het dons dat op je benen recht
overeind komt wanneer mijn nagels
trager dichter kruipen,

dichterbij, ik zoek verlossing
in je schaamlippen, toefjes slag-
room onder je venusheuvel, maar

meer nog dan verlossing zoek ik
genade, geen verdwijnen in
een ijte of een ander, maar iemand

die zegt dat het goed is, of komt,
die zegt dat het goed komt, iemand
die zegt dat het allemaal goed komt.

ik blijf in bed, lief

Donkere wolken pakken zich samen
de lucht is een dreigende sluier van grauw
de storm komt eraan, de donder spaart niemand,
dus ik blijf in bed, lief, samen met jou.

De regen een zweep, de hagel een gesel,
de nevel een zwarte, een zwarte band rouw,
enkel de bliksem zorgt voor verlichting,
dus ik blijf in bed, lief, samen met jou.

De mist beneemt ons het zicht en de adem,
het hele land kreunt onder krakende kou,
het groen aan de bomen kruipt terug in de knoppen,
dus ik blijf in bed, lief, samen met jou.

Samen met jou, tot het eind van de ijstijd,
samen met jou kom ik niet in verzet,
samen met jou mag de ondergang komen,
samen met jou, lief, blijf ik in bed.

volg me niet

Goed, ik neem mijn valse paspoort mee
leg voorwendselen en vluchtplan klaar
op het puntje van mijn tong en ga

ik draag mijn staart tussen mijn benen
vouw wat schone overhemden op en stop
ze naast de tijdbom in mijn handbagage

dit is geen vlucht die omgeroepen wordt
ik laat alleen de lakens ruisen bij vertrek
en sluip door schaduwen gedekt naar buiten

ik loop kilometers achteruit om mijn volgers
af te schudden, waad door beken om mijn
geurspoor kwijt te raken, ik breng in verwarring

de bestemming zal pas blijken wanneer zij
is bereikt en ook de aankomsttijd blijft
strikt geheim, ik heb instructies bij me

in een dichtgelikte envelop die ik tussen
mijn sokken heb gestopt, vernietig deze
boodschap na het lezen, volg me niet.

het is goed zo

Vallen is vliegen
tot je neerkomt
en lachen is huilen
in vermomming,

maar het is goed zo,

want je staat op, klopt
het zand van je knieën,
veegt het zout
uit je ooghoeken,

je schopt de steen
die je deed struikelen
weg, of schuift haar
met je voet opzij,

loopt door. Je weet,
dit is niet de laatste
keer, er komt
een nieuwe steen,

je weet, het vliegen is
de val waard, al vergat
de evolutie je met
vleugels uit te rusten,

je weet, zolang je
in de lucht blijft,
kom je niet neer,
doet het geen pijn,

je weet, het is goed
zo, je doet je ogen
dicht en springt,
struikelt, valt,

en het is goed zo.